advokáta a s ním spojená vyhrážka oznámením u nadriadenej vrchnosti prehlásená v súdnej sieni, je verejným obvinením sudcu z vedomej nesprávnosti, akého sa advokát za všetkých okolností má vyvarovať; je vzájomnou povinnosťou osôb účinkujúcich pri výkone spravedlnosti, aby sa chovaly tak, aby česť a vážnosť druhého netrpela a či sudca, či advokát, ktorý túto povinnosť porušuje, hreší proti cti a dôstojnosti svojho stavu a podkopáva tak úctu i dôveru k vlastnej osobe. Aj keď je treba pripustiť, že pokračovanie pojednávajúceho sudcu uviedlo obvineného v pochopiteľné rozčulenie, nie sú tým smazané znaky disciplinárneho činu, lež je iba daný základ pre mierny trest; preto a ponevádž obvinený ešte dosiaľ disciplinárne trestaný nebol, uznal najvyšší súd trest písomnej výtky za primeraný previneniu obvineného. Tým je výrok tohoto rozsudku odôvodnený.

Čís. 156 dis.

Požiadavku, vyslovenému v ustanovení § 104 odst. IV adv. zák., že totiž súkromná strana v disciplinárnej veci proti advokátovi môže svoje práva uplatniť len prostredníctvom advokáta, nie je vyhovené, žiada-li súkromná strana v odvolaní samom, aby jej bol na kontrasignovanie alebo prevedenie odvolania ustanovený advokát z povinnosti úradnej.

(Rozh. z 21. novembra 1932, Ds III 47/32, 63/32.)

V disciplinárnych veciach č. Ds III 47/32 a 63/32 disciplinárny súd prvej stolice pominul nariadiť disciplinárne pokračovanie proti obvineným advokátom, oznámeným advokátskej komore súkromnými stránkami. Proti týmto usneseniam podali sťažovatelia ako súkromné strany odvolanie bez zastúpenia advokátom a žiadali v odvolaní samom, aby advokátska komora ustanovila na kontrasignovanie, resp. prevedenie odvolania advokáta.

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov odmietol odvolania.

Dôvody:

Podľa § 101 odst. IV zák. čl. XXXIV:1874 môže súkromná strana v disciplinárnej veci proti advokátovi svoje práva uplatniť len prostredníctvom advokáta, môže tedy aj odvolanie proti rozhodnutiu disciplinárneho súdu podať len prostredníctvom advokáta. Keďže sa tak nestalo, nebolo možno hľadeť na odvolanie, podané stranou samou. Tento nedostatok nie je odstránený tým, že odvolateľ v odvolaní samom podal žiadosť, aby advokátska komora ustanovila na prevedenie, resp. na kontrasignovanie tohoto odvolania advokáta.

Čís. 157 dis.

Porušení povinností povolání, přijal-li a schválil-li advokát substitutem provedený postup pohledávky, svěřené k vymáhání, a hleděl-li na klientovi docíliti zálohy poukazem (v dopise) na to, že — nedostane-li zálohu —

bude míti za to, že si klient provedení opravného prostředku nepřeje a že v důsledku toho bude klient muset trest bezodkladně nastoupiti.

Poškození cti a vážnosti stavu, spolupůsobil-li advokát vědomě za účelem nepřípustné reklamy pro sebe při uveřejňování časopiseckých zpráv, v nichž byla jeho činnost jako advokáta nemírně vynášena, a to i ve věcech rázu soukromého a rodinného, bez povinného šetření důvěrnosti.

Poškození povinností povolání i poškození cti a vážnosti stavu, hleděl-li advokát v dopise matku klientky přiměti ke složení zálohy na opravný prostředek poukazem na to, že by jinak její dcera musela trest odpykati; spolupůsobil-li — nešetře povinnosti mlčelivosti — za účelem své reklamy při rozšiřování zprávy, jakoby se jeho klienti pokoušeli za veliký honorář získati ho za obhájce pro osobu obviněnou z trestných činů proti československému státu.

Nejde o poškození cti a vážnosti stavu, pozval-li advokát v ojedinělém případě tazatele v bezplatné poradní rubrice časopisu k bezplatné poradě do své kanceláře.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1932, Ds I 6/31.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie v neveřejném zasedání — slyšev generálního prokuratora — odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory z Praze ze dne 20. října 1930, pokud jím byl odvolatel uznán vinným kárnými přečiny porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu, částečně vyhověl a napadený nález v odstavci 2. změnil tak, že obviněného zprostil z obvinění z kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustil tím, že v poradně časopisu »Soudní síň« ze dne 18. června 1927 pozval tazatele do své kanceláře a uveřejnil tam svoji adresu. Jinak odvolání nevyhověl.

Důvody:

Odvolání je oprávněno jen v jediném bodě. Obviněný byl totiž mimo jiné uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, jehož prý se dopustil tím, že v poradní rubrice časopisu »Soudní síň« ze dne 18. června 1927 pozval tazatele do své kanceláře a uveřejnil tam svou adresu. Avšak, uváží-li se, že podle nadpisu rubriky »Právní porady v časopisu »Soudní síň« šlo o bezplatné udílení právních porad, a že nebylo nijak vyvráceno tvrzení obviněného, že i v tomto případě šlo o bezplatnou poradu, která ovšem měla býti udělena ústně v kanceláři obviněného, ana odpověď v časopisu nebyla v rámci poradní rubriky pro svůj rozsah dobře možná, nelze z tohoto ojedinělého případu bezpečně vyvozovati, že obviněný použil této příležitosti jen k upozornění na svou advokátní kancelář, a že se nabízel k zastupování jako advokát způsobem, jejž nelze srovnati se ctí a důstojností advokátského stavu. Oznámení adresy kanceláře obviněného v odpovědi na dotaz nepadá tu na váhu, neboť adresu tu bylo lze snadno seznati již z adresy poradcovy, uvedené v záhlaví rubriky »Poradna

vojensko-právní«, a tento údaj nepovažovala kárná rada za závadný a nestíhala jej. V tomto směru bylo tedy důvodnému odvolání vyhověti a změnou napadeného nálezu obviněného zprostiti.

Jinak není odvolání z výroku o vině opodstatněno a k jednotlivým případům jest uvésti toto: Kárná rada uznala obviněného vinným, že přijal a schválil substitutem Dr. S-em provedený postup pohledávky Albína L-a proti Richardu K-ovi v částce 7.500 Kč, svěřené mu k vymáhání, a že tak porušil povinnosti povolání. Odvolatel brojí především proti zjištění kárné rady, že mu Dr. S. tento postup pohledávky dodatečně hlásil a že obviněný s postupem souhlasil, vytýkaje mu rozpor se spisy a uváděje, že se o postupu provedeném Dr. S-em dověděl teprve, když věc byla předmětem kárného řízení, tedy v době, kdy prý postup byl již »automaticky zrušen«. Ale v rozporu se spisy se ocitá sám odvolatel, přehlížeje, že podle protokolu o kárném ústním jednání ze dne 20. října 1930 výslovně doznal, že se o postupu L-ovy pohledávky dověděl po jeho provedení ze zprávy Dr. S-a, který mu sdělil, z jakých důvodů na postup přistoupil, a že se zřetelem k důvodům Dr. S-em mu sděleným s postupem dodatečně souhlasil. Napadené zjištění kárného nálezu je tudíž v souhlasu se spisy. Odvolatelovo tvrzení, že se dověděl o postupu teprve, když věc byla předmětem kárného řízení a když postup byl zrušen, nejen nemá oporu ve výsledcích jednání, nýbrž odporuje jednak řečenému doznání obviněného, jednak i doznává jím skutečnosti, že podepsal dopisy zaslané jeho jménem, Ablínu L-ovi ze dne 26. dubna 1927, 29. dubna 1927 a 2. září 1927, jež se týkaly právě postupu oné pohledávky Albínem L-em obviněnému. Zjišťovati přesně dobu, kdy se obviněný o postupu dověděl, nebylo nutné, ano k rozhodnutí kárné rady postačilo, co bylo zjištěno z vlastního doznání obviněného. K úsudku, že postup pohledávky byl míněn vážně, že byl effektivní a že byl za takový považován i obviněným, dospěla kárná rada prozkoumáním obsahu korespondence, totiž oněch dopisů, takže jest bezpodstatná odvolatelova výtka, že kárný nález neobsahuje v tomto směru ani náznaků důkazových. Zbytečně dovozuje odvolatel, že nikdo nemůže býti stíhán pro to, co si myslil, a že v myšlenkách není nic kárně trestného, neboť nebyl odsouzen pro to, že si myslil, že postup je správný, nýbrž proto, že vzal na vědomí a schválil provedený postup, který se příčil předpisu § 16 adv. řádu a ustanovení § 879 čís. 2 obč. zák. Bylo-li v nálezu kárné rady vysloveno, že i Dr. S. nese za své jednání plnou odpovědnost po stránce kárné, není tím nijak vyloučeno, že i odvolatel jest kárně odpověden za své vlastní jednání, jež záleželo v tom, že vzal na vědomí a schválil zákonu odporující a nicotné jednání svého substituta, ač bylo jeho povinností jako advokáta, by protizákonně provedený postup zrušil, jakmile o něm zvěděl. Neprávem tedy odvolatel vytýká, že napadený nález v tomto směru odporuje sám sobě. Nezáleží na tom, že se odvolatel nezúčastnil přímo na vyjednávání o postup s Albínem L-em, neboť i v jeho dodatečném schválení tohoto postupu jest spatřovati činné spolupůsobení při nezákonném jednání. Podle protokolu o kárném ústním jednání ze dne 20. října 1930 uvedl obviněný, že »causa L.« patřila jemu. Z toho právem usoudila kárná rada, že postup ujednaný Dr. S-em se stal v případný prospěch obvině-

ného. Pro posouzení kárné trestnosti jednání obviněného nemá význam, zda mohl realisací postupu pro něho vyplynouti také nějaký zisk čili nic V kárném nálezu byl onen případ i po právní stránce posouzen správně a odvolání bylo v tomto bodě odepříti úspěch.

Další kárný přečin porušení povinnosti povolání spatřovala kárná rada v tom, že obviněný hleděl docíliti složení zálohy 2.000 Kč na provedení opravného prostředku tím, že v dopise ze dne 10. srpna 1927, jejž zaslal svému klientovi Josefu V-ovi, uvedl, že nesloží-li Josef V. do dne 13. srpna 1927 2.000 Kč, bude obviněný míti za to, že si V. provedení opravných prostředků nepřeje, že jich neprovede a že v důsledku toho bude Josef V. nucen trest bezodkladně nastoupiti. Odvolatel neprávem vytýká, že výrok nálezu odporuje zjištěnému stavu věci, protože prý z jeho doslovu by se zdálo, že dopis ten neobsahoval nic jiného, než výzvu k zaplacení 2.000 Kč s pohrůžkou, že, nebudou-li složeny peníze, nebudou provedeny opravné prostředky. Kárná rada uvážila v důvodech nálezu celý obsah dopisu ze dne 10. srpna 1927 a zjistila i jeho podstatný doslov, ale pro odsuzující výrok stačilo vytknouti z něho jen to, co zakládá skutkovou povahu kárného přečinu porušení povinnosti povolání. Rozhodné tu jest, že v dopisu tom vyzval obviněný advokát svého klienta, by složil do určeného dne v jeho kanceláři 2.000 Kč za provedení opravných prostředků proti odsuzujícímu trestnímu rozsudku a zároveň mu oznámil, že opravné prostředky neprovede, neobdrží-li peníze, a že v důsledku toho bude klient nucen bezodkladně nastoupiti přisouzený mu trest (těžkého žaláře v trvání dvou let). Onen dopis jest kárně závadný proto, že v něm advokát svému klientovi zřetelně pohrozil, že bude nucen bezodkladně nastoupiti trest dvouletého těžkého žaláře, nezaplatí-li mu do určeného dne 2.000 Kč za provedení opravných prostředků. S hlediska kárného nemá ostatní obsah dopisu rozhodující váhu a, obírá-li se jím odvolatel, činí tak marně, neboť tím se mu nepodaří odvrátiti pozornost od vlastní podstaty této kárné věci. Jednáním obviněného, jak tu bylo vytčeno, byla porušena povinnost uložená mu v § 9 a 11 odst. 1 adv. řádu, by jako advokát zastupoval práva své strany pilně, věrně a svědomitě, a by svěřenou mu věc obstarával, pokud příkaz trvá. Jak bylo zjištěno, dal Josef V. obviněnému plnou moc jako svému obhájci; proto byl rozsudek doručen jen k rukám obhájcovým a obviněný ani netvrdí, že Josefu V. vypověděl zastupování, naopak plyne z jeho dopisu ze dne 10. srpna 1927, že se mu v něm nabízel provésti v jeho zastoupení opovězené již opravné prostředky, avšak s podmínkou zaplacení 2.000 Kč předem. Podle toho nepřichází tu ustanovení druhého odstavce § 11 adv. řádu ani v úvahu a nemají proto význam odvolatelovy vývody o tom, že prý lhůta čtrnácti dnů k výpovědi plné moci je stanovena jen civilním řádem soudním a neplatí pro věci trestní. Uvádí-li odvolatel, že není porušením povinnosti věrnosti ke klientovi, dá-li mu advokát právní poučení, upozorní-li ho na lhůtu ku provedení opravných prostředků a požádá-li ho, by přišel prostudovat rozsudek, jest mu připomenouti, že v tom nebylo ani kárnou radou spatřováno porušení povinnosti povolání a že z důvodů kárného nálezu lze jasně seznati, v čem toto porušení bylo shledáno. To, zda bylo ku provedení opravných prostředků potřebí konference

s klientem, či zda je mohl obviněný provésti i bez ní na základě dřívější informace a se zřetelem k tomu, že koncipient obviněného intervenoval u hlavního přelíčení, nepadá při posouzení viny obviněného v souzeném případě na váhu. Rovněž nezáleží na tom, zda byla částka 2.000 Kč, obviněným požadovaná, v poměru k rozsahu věci značná čili nic. Kárné provinění obviněného není v tom, že se dožadoval na klientovi složení zálohy, neboť k tomu byl oprávněn, nýbrž jen v tom, že na požadované výplatě peněz učinil závislým provedení opravných prostředků a použil při tom proti klientovi nedovoleného nátlaku tím, že mu výslovně připomenul, že by jinak musil bezodkladně nastoupiti trest. Že byl obviněný povinen provésti práci zadarmo, nebylo v kárném nálezu vůbec řečeno, takže se o tom odvolatel šíří zbytečně. Odvolání není ani v tomto případě opodstatněno.

Odvolatel byl dále uznán vinným, že v dopisu ze dne 6. prosince 1927, zaslaném Anně Ch-ové, hleděl ji jako matku své klientky přiměti ke složení 1.000 Kč poukazem na to, že by si jinak její dcera musila odpykati tříletý žalář. Jde tu o podobný případ, jako v předchozí věci. Kárná rada spatřovala v jednání obviněného nejen kárný přečin porušení povinnosti povolání, nýbrž zároveň i kárný přečin poškození cti a vážnosti stavu. Odvolatel se ve svých vývodech v tomto případě vyhýbá vlastní podstatě kárné věci a zdůrazňuje nerozhodné vedlejší okolnosti, že adresoval závadný dopis správně matce klientčině, nikoli klientce samé, že byl oprávněn požadovati zálohu a že provedl opravný prostředek přes to, že žádná záloha nebyla složena. Jest proto k jeho vývodům připomenouti — podobně jako v předchozím případě —, že porušení povinnosti povolání není v tom, že požadoval zálohu, nýbrž v tom, že k požadavku složení peněz připojil ve svém dopisu zřetelnou pohrůžku, že by jinak dcera adresátčina musila si odpykati celý tříletý žalář, protože jí neprovede zmateční stížnost. Nezáleží na tom, zda byl dopis správně řízen na matku klientky, ana klientka byla ve vazbě a honorář se zavázali zaplatiti její rodiče, a své kárné provinění obviněný neodčinil tím, že opravný prostředek přece jen provedl, ač nebylo vyhověno jeho výzvě ke složení peněz, neboť kárný přečin byl dokonán již zasláním závadného dopisu. Vytčeným jednáním porušil obviněný i v tomto případě povinnosti povolání, uložené mu v §§ 9 a 11 adv. řádu, a stačí tu odkázati na důvody uvedené při rozboru odvolání v předchozí věci. Poškození cti a vážnosti stavu spatřuje nález kárné rady v tom, že obviněný musil svým jednáním u Anny Ch-ové vzbuditi dojem, že mu nezáleží na ochraně svěřených mu statků, nýbrž na osobní finanční stránce věci, na zajištění útrat zastoupení. Nejvyšší soud souhlasí s názorem kárné rady, že jednání obviněného bylo skutečně způsobilé, by tento dojem vzbudilo, a že nelze srovnati se ctí a vážností advokátského stavu, projeví-li advokát takovým způsobem, jako se stalo v tomto případě, že mu při výkonu jeho činnosti jako obhájce nejde ani tak o obhájení zájmů klientových, jako spíše o to, by dostal peníze. Nelze proto ani v tomto směru odvolání přiznati úspěch. Pokud se odvolatel obírá i onou částí kárného nálezu, kde byl viny zproštěn, jest jeho vývody ponechati bez povšimnutí, ano obviněnému nepřísluší, by brojil proti důvodům zprošťujícího výroku.

Odvolatel byl dále uznán vinným, že vědomě spolupůsobil za účelem nepřípustné reklamy pro sebe při uveřejňování časopiseckých zpráv, ve kterých byla jeho činnost jako advokáta nesmírně vynášena, a že tak činil i ve věcech rázu soukromého a rodinného bez povinného šetření důvěrnosti. V tomto jeho jednání spatřovala kárná rada kárný přečin poškození cti a vážnosti stavu. Odvolatel napadá i tuto část kárného nálezu a snaží se dovoditi, že v případech, jež byly podkladem odsuzujícího výroku, nešlo o takovou reklamu, jakou mělo na zřeteli kárnou radou citované rozhodnutí sb. n. s. čís. 122 dis., nýbrž jen o zjištění pravdy. K jeho vývodům jest uvésti, že se ctí a vážností advokátského stavu jest neslučitelné nejen použití obchodních prostředků reklamních, jež vypočítává odvolání, nýbrž i opětované uveřejňování časopiseckých zpráv, ve kterých jest advokátova činnost v jeho povolání nemírně vychvalována se zřejmým úmyslem, by mu byla dělána ve veřejnosti reklama a by mu byli nadháněni klienti. I to jest advokáta nedůstojné, ana důvěra, na níž se zakládá advokátovo postavení v povolání, nesmí býti získávána uměle novinářským upozorňováním a vychvalováním jeho zvláštních schopností a úspěchů; kdyby se to připustilo, mohlo by to vésti k nezřízenému konkurenčnímu zápasu mezi advokáty, jehož jest se v zájmu cti a vážnosti stavu přísně vystříhati. Není tu rozhodné, zda bylo v časopiseckých článcích referováno o jednotlivých případech podle pravdy a podle skutečného výsledku soudního řízení, nýbrž rozhodné je, že při té příležitosti byla činnost obviněného jako advokáta nemírně vychvalována za účelem reklamy. Nedůstojnost takového postupu by byla ovšem ještě zvýšena, kdyby bylo k reklamě použito dokonce nepravdivých zpráv, ale o to v souzené věci nejde, neboť napadený nález nevychází z tohoto předpokladu. Odvolatel proto zbytečně dovozuje o každé jednotlivé časopisecké zprávě, že se shoduje se skutečností. Otázku, jaký byl záměr časopiseckých zpráv, o něž tu jde, a zda jest v nich spatřovati nepřípustný způsob reklamy, posuzovala kárná rada správně v ten způsob, že hodnotila všechny články v jejich souvislosti; tím právě vynikla závažná okolnost, že jim bylo společné, že zásluhou obviněného strana jím zastoupená byla osvobozena nebo docílila úspěchu, z čehož bylo pak logicky usouzeno na reklamní účel zpráv. Pokud se v odvolání vytýká, že si kárný nález vybral za dobu od 2. června 1926 do 8. března 1929 jen 17 případů, v nichž byl uveden odvolatelův úspěch, že však nebylo hleděno k tomu, že v jiných článcích byl prý zjištěn jeho neúspěch, jest k tomu připomenouti, že kárná rada soudila a mohla souditi jen o tom, co jí bylo oznámeno, a že se obviněný nedovolával časopiseckých zpráv, v nichž bylo referováno o jeho neúspěchu. Výtka nedostatku objektivnosti kárného nálezu je tudíž bezpodstatná. Po stránce subjektivní se dává v kárném nálezu obviněnému za vinu, že při uveřejňování časopiseckých zpráv vědomě spolupůsobil za účelem nepřípustné reklamy pro sebe. Odvolatel tedy zbytečně dovozuje, že nešlo o jeho vlastní »fabrikaci«, neboť to mu nebylo dáváno za vinu. Nález kárné rady se zakládá, pokud jde o subjektivní stránku, na vlastním doznání obviněného, že veden touhou po slávě využil svého styku se žurnalisty, že je žádal, by naň v listech upozorňovali, a předpokládal, že v referátech budou uvedeny případy, ve kterých měl

úspěch, dodával jim materiál, rozsudky, obžaloby (ty byly v některých případech opisovány až patnáctkrát v jeho kanceláři), po případě i informace k referátům, někdy i článek napsal, a že některé z článků byly tak, jak byly ve spěchu napsány, doslova otištěny. Tvrdí-li nyní odvolatel, že se takto nedoznal, přehlíží, že řečený obsah jeho doznání byl do kárného nálezu doslovně převzat z protokolu o kárném ústním jednání ze dne 20. října 1930 a že podle zápisu v tomto protokolu i sám připustil, že pochybil. Otázku, zda věci, o nichž bylo referováno v časopisech, byly všední a nezajímavé, byla kárná rada oprávněna posuzovati samostatně, pokud toho potřebovala k rozhodnutí po stránce kárné. Odvolatel brojí i proti názoru kárné rady, že v některých článcích bylo referováno způsobem, který nešetří důvěrnosti, najmě ve věcech rázu soukromého a rodinného, namítaje proti tomu, že v žádném článku nebyla uvedena jména ani znamení, jež by dopadala na osoby v těch věcech vystupující. Avšak nešetření důvěrnosti jest spatřovati ve vylíčení události rázu soukromého a rodinného i, nejsou-li zúčastněné osoby pojmenovány nebo naznačeny, a s důstojností advokáta se nesrovnává, by při časopiseckých zprávách tohoto rázu spolupůsobil. Odvolání není ani v tomto případě oprávněno.

Odvolatel byl uznán vinným, že, nešetře povinnosti mlčelivosti, spolupůsobil za účelem své reklamy při rozšiřování zprávy, jakoby se jeho klienti pokoušeli za veliký honorář získati ho za obhájce pro osobu obviněnou z trestného činu proti československému státu. V tom spatřuje napadený nález jednak kárný přečin porušení povinnosti povolání, jednak i kárný přečin poškození cti a vážnosti stavu. Povinnost mlčelivosti ve svěřených mu věcech porušil obviněný zejména tím, že poskytnul redakci časopisu »V.« informaci ke článku uveřejněnému dne 5. června 1929 pod nadpisem »Co říká Dr. X. o cizí nabídce půl milionu Kč za hájení kap. F-a: Jako justiční důstojník nemohu velezrádce hájit.« Že tak skutečně učinil, doznal obviněný nejen ve svém vyjádření na výzvu kárné rady ze dne 15. června 1929, nýbrž i při kárném ústním jednání podle protokolu ze dne 20. října 1930, kde výslovně prohlásil, že článek ve »V.« se zakládá na jeho informaci — a to od slov »Dotázali jsme se . . .« až do slov »Jinak ne!«, jakož i že se v případě F-ově cítí vinným, že měl zachovati povinnost mlčelivosti naprosto a odepříti časopisům jakoukoliv informaci. Kromě toho bylo zjištěno a odvolání to ani nenapadá, že obviněný o tom, co mu bylo jako advokátovi svěřeno Jindřichem F-em při vyjednávání v trestní věci proti kapitánu F-ovi pro vyzvědačství, učinil sdělení i úředníkům na policejním ředitelství. Kárná rada proto právem uznala, že obviněný porušil svým jednáním stěžejní povinnost mlčelivosti, uloženou mu v § 9 adv. řádu, a že se tak dopustil kárného přečinu porušení povinnosti povolání. Obviněný se nemůže omluviti tvrzením, že skutečnosti, jež oznámil redakci časopisu »V.« a policejním úředníkům, byly již obecně známy a nebyly tedy »tajemstvím«, neboť jeho povinnost zachovati mlčelivost o věcech svěřených mu jako advokátovi byla bezvýhradná a nepominula ani tím, že některé noviny referovaly o návštěvě F-ově u obviněného. Že by obviněný jednal »v nutné sebeobraně«, o tom tu nelze vůbec mluviti. Poškození cti a vážnosti stavu spatřuje kárný nález v tom, že obviněný za účelem své reklamy

spolupůsobil při rozšiřování zpráv, že se jeho klienti pokoušeli za veliký honorář získati ho za obhájce pro osobu obviněnou z trestného činu proti československému státu. Odvolatel nenapadá zjištění skutečností, z nichž kárná rada dospěla k úsudku, že se ono spolupůsobení obviněného stalo za účelem nedůstojné reklamy a nekalé soutěže, nýbrž poukazuje k tomu, že prý jest ctí pro celý advokátský stav, odmítl-li převzíti obhajobu vojenské zrady, nabízenou mu za skvělých finančních podmínek, a že není reklamou, potvrdí-li advokát k dotazu žurnalistů, že z národních důvodů odepřel hájiti špiona. Ale těmito vývody se odvolatel jen marně pokouší odvrátiti pozornost od podstaty kárné věci, která byla v napadeném nálezu správně vystižena. Odvolání není tudíž ani v tomto bodě opodstatněno.

Čís. 158 dis.

Příčí se ustanovením §§ 9 a 10 adv. ř. (porušuje povinnosti povolání), zastupoval-li advokát ve vyrovnacím řízení dlužníka i věřitele, třebaže tito souhlasili s nabízenou kvotou a vyrovnací řízení skončilo zpětvzetím vyrovnacího návrhu.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1932, Ds I 28/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl, slyšev generálního prokurátora, v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze 14. dubna 1932, pokud jím byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinosti povolání.

Důvody:

Odvolání nebylo shledáno opodstatněným. Odvolatel napadá nález, pokud jím byl uznán vinným přečinem porušení povinnosti povolání, pro nesprávné právní posouzení, ano prý čin, z něhož je viněn, nelze podřaditi pod ustanovení § 10 adv. řádu o rozporu zájmů. Obviněný dopustil se onoho kárného přečinu podle výroku nálezu tím, že při vyrovnacím řízení zastupoval dlužníka a celou řadu věřitelů. V důvodech nálezu je zjištěno, že obviněný doznal skutkovou podstatu za vinu mu dávanou, že však uvedl ke své obhajobě ve vyjádření z 30. října 1930, že pro vyrovnacího dlužníka vyhotovil jen vyrovnací návrh, že pak ho již nezastupoval, že, když převzal zastoupení věřitelů, nebyl již zástupcem dlužníka, a že při ústním líčení obhájce obviněného k tomu dodal, že v souzeném případě k vyrovnání nedošlo a žádný rozpor ani nevznikl. Tato zjištění nejsou napadena. Podal-li obviněný v dlužníkově zastoupení návrh na zahájení vyrovnacího řízení, který byl, jak ze spisů o vyrovnacím řízení vidno, podle § 2 vyr. řádu řádně sepsán a doložen, a zastupoval-li pak v témže vyrovnacím řízení celou řadu věřitelů, příčí se tento jeho postup nepochybně ustanovením §§ 9 a 10 adv. řádu. Hledíc k řádnému vyhotovení a doložení návrhu na zahájení vyrovnacího řízení, jest předpokládati, že dlužník před tím zpravil obviněného o svém majetkovém stavu a že na podkladě této zprávy byl pak